

1

Eén
huis, vijf
vrouwen

ROMAN

Eén huis, vijf vrouwen

Emma Zomer bij Zomer & Keuning

Eén huis, vijf vrouwen

Eén huis, vijf dates

Eén huis, vijf gedachten

Eén huis, vijf liefdes

Eén huis, vijf verhuizingen

Emma Zomer

Eén huis, vijf vrouwen

Huisgenotenserie 1

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542165

ISBN audio 9789020542172

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Auteursfotografie Daniëlla van Lienden

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

‘Girls just wanna have fu-hun! Oh, oh girls, girls just wanna have fun! Te doe doe, te doe doe...’

De niet bepaald zuivere maar wel harde stem van Esmée schalt door de keuken. Ze checkt nog eens de gerechten voor de barbecue van het studentenhuis in Utrecht, waar ze al heel wat jaartjes lief en leed deelt met vier meiden: Charlot, Lydia, Janne en Eva. Buiten, in de tuin, klinkt een heel ander lied, maar dat hoort ze niet of het stoort haar niet.

De lucht in de keuken is dik van knoflook, gefruite uien, rozemarijn, tijm en andere ingrediënten die nodig zijn voor de marinade van de vlees- en vissoorten waaruit een barbecue in de regel bestaat.

Op deze zonnige namiddag in augustus is het barbecuefeest dat de meiden ieder jaar organiseren al in volle gang. En keukenprinses als ze is, verzorgt Esmée altijd de gerechten.

Voor haar is koken de perfecte ontspanning na een zware werkdag in haar praktijk voor psychotherapie, The Sunny Celibate, waar ze cliënten niet alleen traint in zelfacceptatie, maar ze ook leert het single-zijn te omarmen. Bovendien is ze zelf gek op lekker eten en vindt ze niets zo fijn als zichzelf en haar huisgenoten gastronomisch verwennen.

Op de barbecue in de tuin sissen de saucijsjes dat het een lieve

lust is, en op het aanrecht staan schalen sateetjes, kippenpootjes, minibiefstukjes en gemarineerde grote garnalen op de volgende ronde te wachten. Voor de groeiende groep vegetariërs en veganisten binnen hun vriendenkring is er een keur aan spiesen met zuiver plantaardige ingrediënten. Op het gasstel pruttelt een pan satésaus.

Met een tevreden glimlach om haar mond bekijkt ze haar creaties. Nee, niemand zal van honger omkomen. En ze moeten het eens wagen iets niet lekker te vinden, denkt ze inwendig grinnikend.

Ze pakt een schaal Libanese salade uit de koelkast en snuift de geur op. Hmm, heerlijk. De geur van koriander wekt onmiddellijk associaties op aan haar tijd met Zahraa, die ze op vakantie in Libanon leerde kennen en met wie ze een superfijne tijd heeft doorgebracht in Beiroet. Met weemoed denkt ze terug aan de exotische nachten vol passie die ze samen hebben gedeeld.

Esmée slaakt een diepe zucht. De laatste nacht met Zahraa moest ze haar uitleggen waarom er geen sprake van een relatie kon zijn. Ze waren smoorverliefd op elkaar, maar wilde ze als psychotherapeut die singles bijstond geloofwaardig blijven, dan kon ze moeilijk zelf wél een relatie aangaan. Toen ze haar praktijk begon, beloofde ze zichzelf plechtig altijd single te blijven. Wat overigens niet per se betekende dat ze als een non zou moeten leven. Verliefd worden kon je niet tegenhouden, vaste relaties aangaan wel.

Leunend tegen een post van de deur naar de tuin observeert ze glimlachend de flowerpoweroutfits van het gezelschap. Flowerpower, het thema van deze barbecue. Zo cool hoe de meesten zich hebben uitgesloofd, het lijkt net de cast van de musical *Hair*.

Zelf draagt Esmée een bloemenkrans in haar rode krullende haardos, en in een vintage boetiek heeft ze een broek met

extreem wijde pijpen op de kop kunnen tikken waarin zowaar haar kont paste, ook al ging dat gepaard met veel gekreun en gepuf. De bloemetjesbloes uit dezelfde boetiek ging net dicht over haar dubbele D-cup, maar of het knoopje het einde van de avond zal halen is allesbehalve zeker. Aan oogmake-up heeft ze een broertje dood, maar voor de gelegenheid heeft ze zich door Eva à la sixties laten opmaken: dikke eyeliner en huidkleurige lippenstift.

Haar oog valt op David, de ex van Eva. David, *aka* de haan. Zoals elk jaar confisqueert hij de barbecue. ‘Mannenwerk,’ zegt hij iedere keer. Hoe origineel! Esmée rolt met haar ogen. Het valt haar op dat zijn enige bijdrage aan de verkleedpartij een heel brede en lange gebloemde stropdas is.

‘Dacht ik het niet,’ mompelt ze zacht tegen Lydia, de cocktailpro van de meiden, die met een blad lege glazen op weg is naar de keuken om een nieuwe lading cocktails te kunnen samenstellen. ‘Die David zal eens een keer niet het heft in handen nemen.’ Ze werpt een misprijzende blik zijn kant op.

Lydia haalt haar schouders op. ‘Ach, wat geeft dat nou, laat hem lekker. Als wij boven die barbecue moeten hangen, gaat ons haar er maar van stinken.’ Met een beweging van haar hoofd werpt ze haar blonde haar naar achteren.

‘Wat ben je toch altijd lekker nuchter,’ zegt Esmée grinnikend.

‘Nee hoor, ik heb al twee cocktails op! En ik kan niet garanderen dat er niet meer zullen volgen.’

Ze proesten het allebei uit.

Esmée zet de kom salade op de tafel met drank en koude hapjes en pakt een bloody mary van een van de bladen. Ze voegt er een paar druppels tabasco aan toe en begeeft zich al nippend van haar drankje tussen de gasten.

Opeens voelt ze hoe moe ze eigenlijk is. Geen wonder, ze

heeft het leeuwendeel van de dag in de keuken gestaan en *on top of that* is ze ook nog door twee vrouwenbladen telefonisch geïnterviewd over het unieke concept van haar praktijk. De media-aandacht sinds haar start is overdonderend. Goed voor de business, maar soms wordt al die aandacht haar wat te veel.

Oké, moe of niet, feestbeest is haar *middle name*! Dus zet ze zich schrap en tovert een lach op haar gezicht.

Bovendien houdt ze graag de regie over haar gerechten, zodat er geen zootje van gemaakt wordt. ‘Hé, David, let je goed op dat je vis en vlees gescheiden houdt? Links de vis, rechts het vlees.’

‘Geen zorgen, tante Es,’ antwoordt David met een knipoogje. ‘Komt voor de bakker, of liever gezegd, voor de grillier.’

‘Wat een giller, haha.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Het is je gerdan!’ Dat komt er een tikkeltje kattig uit, maar ja, ze heeft het nu eenmaal niet zo dol op die gozer. Ze heeft ook nooit begrepen wat Eva in hem zag. Het is niet alleen een haantje maar ook zo’n typische *mansplainer*: ‘In wezen houden vrouwen van machomannen.’ ‘Als een vrouw nee zegt, bedoelt ze ja.’ En zo voort, en zo verder. Brrr.

Bovendien vindt hij zichzelf veel te knap, te slim en in algemene zin te tof.

Het is allang uit tussen die twee, maar ze slapen zo nu en dan nog wel met elkaar. Onbegrijpelijk. Esmée mag dan een BAV zijn, een bewust alleenstaande vrouw, ze heeft wel een romantisch hart en kan niet begrijpen dat mensen seks om de seks hebben. Als er geen emoties aan te pas komen, als er geen sprake is van verliefdheid, hoeft het voor haar niet. Als de kriebel haar te veel wordt, gebruikt ze wel een speeltje.

Overigens heeft ze helemaal geen hekel aan mannen. Integendeel, ze telt er zat onder haar vriendenkring. Ze voelt zich alleen seksueel niet tot mannen aangetrokken, maar mannen als David

wil ze zelfs niet als vriend.

Esmée laat haar blik over de tuin gaan, die superchill versierd is in de sfeer van de sixties door de altijd creatieve Charlot. Er zijn echte visnetten bevestigd aan het tentzeil dat de tuin overkapt, er hangen lampionnetjes aan, ban-de-bomsymbolen in alle kleuren van de regenboog en talloze kerstlichtjes. Lege wijnflessen – die in een studentenhuus natuurlijk in overvloed aanwezig zijn – dienen als kandelaars. De achtergevel van het huus is versierd met slingers van echte bloemen die Charlot van het tuincentrum waar ze werkt heeft mogen meenemen.

Het enige wat ze niet zo fijn vindt is het feit dat een aantal feestvierders zich heeft besprenkeld met patchoeli. Gatver. Wat een smerige geur! Maar goed, die geur is nu eenmaal onlosmakelijk verbonden met de flowerpowertijd. Dus moet haar gevoelige neus, die de voorkeur geeft aan het aroma van rozemarijn, dille en basilicum, die stank deze avond maar lijdzaam verduren.

In ieder geval zit de stemming er goed in. Er wordt gegeten, gelachen, gedronken en, niet te vergeten, gedanst op de muziek uit de jaren zestig die Eva heeft uitgezocht. Als een professionele dj staat ze op een geïmproviseerd podium achter een mengpaneel. Ze heeft net een nieuw nummer opgezet: ‘Just A Little Bit Of Peace In My Heart’ van Golden Earring.

Esmée beweegt mee op de klanken ervan. Best wel swingend. Ze kent het nummer niet, weet sowieso weinig van de muziek uit die tijd, maar tot nu toe vindt ze Eva’s keus heel goed te verteren.

Maar wat is dat?

Naast het podiumpje staat Charlot nerveus gebarend met Eva te praten. Is er iets vervelends gebeurd? Toch niet met Charlot, hopelijk?

Esmées hart begint als een wilde tekeer te gaan. Ze kan het met al haar huisgenoten vinden. Met de een misschien wat meer

dan met de ander, maar van Charlot houdt ze. Heel veel. Niet als een minnares maar meer als een grote zus, ook al hebben ze dezelfde leeftijd. Charlot is een prachtig mens, maar o, zo kwetsbaar. Logisch, tot nu toe is het leven in menig opzicht onevenredig hard voor haar geweest. Een ernstig ongeluk op heel jonge leeftijd, waarvan de sporen nog akelig zichtbaar zijn, een moeder die haar is ontvallen door een vreselijke ziekte en een gestrande relatie met een man met wie ze juist dacht aan haar toekomst te kunnen bouwen.

Door haar onzekerheid heeft ze bovendien geen idee hoe mooi ze is met haar expressieve snoet en – in Esmées ogen – sexy tomboyachtige figuur à la Keira Knightley.

Als ze iemand zou kunnen helpen aan meer zelfliefde en zelfvertrouwen, dan is het Charlot wel. Maar Esmée ziet het niet zitten om haar therapeut te zijn. Ze is bang dat haar relatie met Charlot dan verandert, en dat is het laatste wat ze wil. Zo nu en dan heeft ze een diepgaand gesprek met haar, dat wel. Onder het kokkerellen bijvoorbeeld. Dan gaat ze subtiel in op Charlots onzekerheden, in de hoop dat ze er iets mee kan.

Esmée beent op het tweetal af. ‘Hé liefjes, is er iets? Jullie kijken zo bezorgd.’

‘Janne komt maar niet opdagen,’ antwoordt Charlot met bevende stem. ‘Ik ben dodelijk ongerust.’

‘Nu je het zegt, heb haar nog helemaal niet gezien.’ Op een of andere manier is Esmée opgelucht dat er niets met Charlot aan de hand is.

‘We hebben haar al tig keer gebeld, maar ze neemt niet op,’ voegt Eva eraan toe.

‘Ze heeft toch een vrije dag? Wie weet heeft ze een filmpje gepakt of zo. Logisch dat ze dan niet te bereiken is.’

‘Ja, oké, maar toch. Het is niets voor haar om niet even een

seintje te geven.’ Eva haalt niet-begrijpend haar schouders op. ‘Ze weet toch dat de barbecue vandaag is?’

‘Precies.’ Charlot knikt heftig.

‘Zijn jullie al naar haar kamer geweest?’ vraagt Esmée vervolgens.

‘Tuurlijk. Maar er is niemand. Tenminste, ze geeft geen antwoord op ons geklop en de deur zit op slot.’ Charlot kijkt de anderen met grote, angstige ogen aan. Er verschijnt een rimpeltje in haar voorhoofd. ‘Normaal hangt ze een bordje “niet storen” op na een nachtdienst. Deze keer niet. Misschien is ze helemaal niet thuisgekomen.’

‘Sorry hoor, maar ik begin toch echt behoorlijk ongerust te worden,’ zegt Eva.

‘Kom, kom,’ zegt Lydia, die zich nadat ze een blad vol cocktails op de tafel heeft neergezet bij haar huisgenoten voegt. ‘Geen reden tot paniek. Er zal echt wel een logische verklaring voor zijn. Jullie weten toch hoe zwaar ze het op het moment heeft?’ Ze kijkt haar huisgenoten licht geïrriteerd aan. ‘Ze maakt veel overuren en moet verschrikkelijk veel moeite doen om zelf gezond te blijven. Misschien is ze van pure vermoeidheid in het ziekenhuis in een soort bewusteloze slaap gevallen.’

‘Daar heb je een punt,’ zegt Esmée. ‘Bovendien is ze niet het type om in negen sloten tegelijk te lopen,’ besluit ze.

‘Zeven,’ corrigeert Eva haar.

‘Wat?’ Esmée kijkt haar niet-begrijpend aan.

‘Een kat heeft negen levens,’ antwoordt Lydia, ‘maar je loopt in zeven sloten tegelijk... of niet.’

‘Dat bedoel ik,’ zegt Eva.

‘Jij je zin.’ Esmée steekt haar tong naar haar uit.

Onwillekeurig moeten ze een beetje lachen om de verhaspeling, behalve Charlot. ‘Alsof één sloot al niet genoeg is!’ roept

ze uit. Het huilen staat haar duidelijk nader dan het lachen.

‘Oké, spreekwoorden zijn dan misschien niet mijn sterkste kant, maar ik ben ervan overtuigd dat ze gezond en wel boven water komt,’ zegt Esmée. ‘Maak je geen zorgen, Charlotje, ook al is het inderdaad niets voor Janne om ons niet even te waarschuwen.’ Ze laat haar blik door de tuin gaan alsof ze hoopt er hun vermiste huisgenoot te zien.

‘Laten we nog even afwachten en in ieder geval blijven bellen,’ oppert Lydia. ‘Als ze dan nog niet is komen opdagen...’

‘... dan gaan we naar de politie en geven haar als vermist op,’ vult Charlot Lydia aan.

‘Nee, muts, dan bellen we haar werk. De politie ziet je al aankomen!’ Lydia rolt met haar ogen. ‘De politie gaat echt geen aangifte van vermissing opnemen voor een volwassen vrouw die net een paar uur gemist wordt.’ Hier pauzeert ze even. Ondanks haar nuchtere instelling heeft de ongerustheid van de anderen toch een effect op haar. Iets wat ze overigens niet wil laten blijken. ‘Ook al vind ik het onzin, en weet ik zeker dat er niets aan de hand is,’ zegt ze, ‘kunnen we wel even googelen of er bij de politie een melding is geweest van een ongeluk, of zo, rond de tijd dat zij thuis had moeten komen.’

‘Goed idee. Ik ga dat meteen doen. Ik bel ook haar werk.’ Charlot pakt haar smartphone uit de zak van haar broek en loopt naar binnen.

Terwijl Charlot in de woonkamer met haar telefoon aan de slag gaat, en Eva weer achter haar mengpaneel de volgende sixtieshit aankondigt, praten Lydia en Esmée verder over eventueel te ondernemen stappen.

‘Als we over een uur nog niets hebben gehoord,’ zegt Esmée, ‘en haar afdeling in het ziekenhuis heeft geen idee, blazen we het feest af en organiseren een zoektocht.’

Al pratende hebben ze niet onmiddellijk door dat er een late gast in de opening van de openslaande deuren naar de tuin verschijnt. Janne is niet in sixtiesstijl gekleed, heeft geen bloemen in haar verwarde haren maar is slechts gehuld in een badjas. Met een even slaperige als verdwaasde blik in haar ogen en een bakje yoghurt in haar hand loopt ze ietwat onvast op haar benen de tuin in.

Esmée, die haar het eerst in de gaten heeft, schiet in de lach. ‘Kijk aan, het verloren schaap is terecht!’ roept ze, naar haar huisgenoot wijzend.

Het hele gezelschap kijkt gelijktijdig haar kant op. Het levendige geroezemoes verstomt. Evenals de muziek, want Eva springt van pure opluchting van het podium af en stoot daarbij het wankele tafeltje omver waarop het mengpaneel staat. Zodoende houdt ‘(I Can’t Get No) Satisfaction’ er halverwege mee op, en komt niemand dus te weten waarom Mick Jagger van bevrediging verstoken blijft.

‘Hoe later op de dag, hoe schoner volk!’ vervolgt Esmée.

En terwijl Lydia een gebaar maakt van ‘zie je nou wel’, zegt Esmée hikkend van de lach: ‘Het pyjamafeestje is pas volgende week, Janne. Was je dat vergeten?’

Hoofdstuk 2

Een vaag geroezemoes doet Janne ontwaken. Ze rekt zich behaaglijk uit en schiet opeens overeind. Hoe laat is het eigenlijk? Moet ze niet...? O, nee, de nachtdiensten zijn voorbij. Ze is een paar dagen vrij.

Janne laat zich meteen weer achterover in de kussens vallen en sluit haar ogen. Vrij. Ze hoeft nergens heen. Ze negeert het geroezemoes dat schijnbaar uit de tuin komt en sluit haar ogen weer. Ze kan zich nog even omdraaien en dan lekker gaan ontbijten. Of ze kan...

Maar onherroepelijk dringen de beelden van afgelopen nacht haar bewustzijn in. Nee, ze wil er niet aan denken. Ze knijpt haar ogen hard samen in een poging de beelden te weren. Het is zinloos. Ze ziet de huilende ouders, het lijkbleke, bewegingloze zestienjarige meisje in het bed. Wat is het leven soms gruwelijk oneerlijk.

Janne opent haar ogen weer en staart naar het witte plafond van haar studentenkamer, die al vele jaren haar vaste thuis is. Ze heeft vaker heftige momenten meegemaakt in haar werk als verpleegkundige. Maar om de een of andere reden kan ze niet loskomen van Kim. De afgelopen nachten had ze diep in haar hart gehoopt dat het goed zou komen. Zij en haar collega-verpleegkundigen hadden alles precies volgens afspraak gedaan. Het had niet mogen baten en als Janne eerlijk is, hadden ze dat ook

allemaal vanaf het begin geweten. Maar je vecht, je vecht altijd tot het uiterste voor elke patiënt. Janne voelt zich zo slap als een verlept blaadje sla. Ze houdt van haar werk, maar nu even niet.

Het ergste moment van de hele nacht was nog wel dat Kims ouders haar en haar collega's kwamen bedanken. 'Dank je wel voor alles wat je voor onze lieve schat hebt gedaan,' zeiden ze terwijl Janne tegen haar tranen stond te vechten. Die woorden blijven maar in Jannes hoofd malen. *Alles wat je hebt gedaan.* Maar alles was niet goed genoeg en liggend in bed bedenkt Janne niet voor het eerst de afgelopen uren dat ze dat bedankje niet verdient. Want alles bleek niet genoeg en nu is Kim er niet meer. Al weet Janne verstandelijk ook heel goed dat ze echt niet meer had kunnen doen. Maar tussen verstand en gevoel zit nu de complete Sahara en Janne kan haar verstand even niet bereiken.

Het geroezemoes uit de tuin haalt haar weer naar het hier en nu. Hoe laat is het eigenlijk? Na zo'n serie nachtdiensten gaat Janne meestal door het leven als een ziellose zombie, zich niet bewust van tijd of plaats. Ze voelt haar maag knorren. Het is waarschijnlijk etenstijd. Maar ze heeft geen idee of ze nu haar ontbijt of haar diner dient te nuttigen. Ach, een bakje yoghurt gaat er altijd in. Met de nodige tegenzin gooit Janne het dekbed van zich af. Ze voelt zich geradbraakt. Een korte blik in de spiegel leert dat ze zich niet alleen zo voelt, maar er ook zo uitziet. Nou ja, wat geeft het. Haar huisgenoten, met wie ze al samenwoont sinds het begin van hun studententijd, zijn wel wat gewend van haar. Na haar studie is ze meteen gaan werken in het Universitair Medisch Centrum Utrecht als verpleegkundige en het toch al onregelmatige studentenleven ging bijna moeiteloos over in het nog veel onvoorspelbaardere ziekenhuisleven.

Janne pakt haar doorleefde ochtendjas, waar ze soms gerust dagen in woont, en stommelt de trap af. Het geroezemoes wordt

luider. Wie hebben haar huisgenoten eigenlijk te gast? Nou ja, zij gaat gewoon haar yoghurt pakken en stil in een hoekje van de tuin in de zon zitten om wakker te worden. Janne loopt naar de keuken en staart verbaasd naar de uitstalling aan vlees, vis, groentespiezen en fruitspiezen. Haar maag keert zich om. Wie gaat er nu voor het ontbijt...

Shit, de huisbarbecue. O, nee toch. Jannes blik glijdt naar de keukenklok. Acht uur. O jee, het is vast niet acht uur in de ochtend. Het is acht uur in de avond. De avond van hun jaarlijkse traditionele barbecue. Hoe heeft ze dat nu kunnen vergeten? Verward staart Janne naar het vlees. Nee, daar moet ze even niet aan denken. Ze loopt naar de koelkast en pakt een bakje yoghurt. Ze grijpt nog ergens een lepel vandaan en loopt zo met ochtendjas en haar ontbijt de tuin in. Het felle licht verblindt haar bijna.

‘Janne!’ Iemand vliegt haar zo stevig om de hals dat Janne bijna omvalt.

‘Hoi, goedemorgen, Charlot.’

‘Goedemorgen? Het is avond.’ Charlot maakt zich van haar los en keek haar bezorgd aan. ‘Gaat alles wel goed? We hebben ons zoveel zorgen gemaakt.’

‘Waarom?’ Janne kijkt haar huisgenoot vragend aan. Ze heeft een hechte band met Charlot, die haar altijd goed lijkt te begrijpen.

‘Nou, je...’ begint Charlot.

‘Waar was je?’ Lydia, die volgens Janne bijna hysterisch is, komt aangesneld. ‘We hebben je honderd keer gebeld. We wilden zelfs de politie al gaan bellen!’ Zoals wel vaker heeft Lydia een gin-tonic in haar hand. Alleen al bij het idee daar nu een slok van te moeten nemen wordt Janne misselijk.

‘Midden in de nacht? Waarom?’ herhaalt Janne. Verdwaasd

kijkt ze de tuin rond. Er zijn al veel mensen.

‘Het is niet midden in de nacht!’ Lydia springt van frustratie op en neer.

‘Wat? O ja, o nee,’ zegt Janne vaag. Het is avond. Dat dringt maar niet tot haar ontregelde brein door. En er is een barbecue. Janne heeft het idee dat ze in een wereld staat die ze volstrekt niet begrijpt. Alsof ze vanuit haar bed zo naar een inheemse stam is gelopen die ze nog nooit heeft ontmoet.

‘We hebben ons onwijs zorgen om je gemaakt,’ zegt Lydia.

‘Ja, je nam je telefoon maar niet op.’

‘Die heb ik ’s nachts uitstaan,’ zegt Janne.

‘Het is geen nacht!’ roepen Lydia en Charlot in koor.

Janne slaakt een diepe zucht. Haar huisgenoten kunnen roepen wat ze willen, haar biologische klok wil er niet aan.

‘Moet je jou zien!’ Esmée komt lachend op haar af.

‘Wat is er?’ Janne kijkt naar beneden. Zit er soms een gat in haar ochtendjas?

‘Je bent de barbecue vergeten, hè?’ vraagt Esmée terwijl ze Janne even tegen zich aan trekt.

‘Nee, ik dacht dat hij vanavond was.’

‘Het is...’ begint Charlot, maar Esmée stoot haar aan.

‘Laat maar, dit heeft helemaal geen zin. Janne heeft een soort jetlag.’

Janne wrijft over haar voorhoofd en bemerkt dat steeds meer mensen zich omdraaien en naar haar kijken. Hier en daar wordt wat gelachen en gegniffeld. Janne controleert nogmaals haar ochtendjas. Is hij stuk?

‘Ik denk dat je je even om moet kleden.’ Eva, haar vierde huisgenoot, duikt naast haar op.

‘Omkleeden?’ vraagt Janne alsof ze nooit van dat woord heeft gehoord. Het dringt langzaam tot haar door dat haar huisge-

noten er stuk voor stuk fris, opgetut en geweldig uitzien. Ze herinnert zich opeens haar eigen aanblik in de spiegel en plotseling bloost ze. Oeps.

‘Janne hoeft zich helemaal niet om te kleden als ze dat niet wil,’ zegt Esmée.

‘Nee, je ziet er fantastisch uit,’ zegt Charlot met een uitgestreken gezicht.

‘Dat lieg je,’ zegt Janne.

‘Ja, nou, je hebt hard gewerkt. Je hebt allemaal levens gered en zo, dus dan mag je er zo uitzien,’ vindt Esmée.

Janne voelt een steek in haar hart. Levens gered. Had ze dat maar kunnen doen deze nacht, daar had ze heel wat voor over gehad.

‘We zijn blij dat je weer terecht bent,’ zegt Charlot.

‘Ja, joh, ik wilde Peter R. de Vries al bellen,’ zegt Lydia.

‘Hè, getver, Lydia,’ zei Esmée. ‘Die komt dit huis echt niet in, hoor.’

‘Waarom niet?’ vraagt Janne. ‘Een man in huis.’

‘Ik hoef geen man in huis en zeker niet die man. Bovendien hebben we nu een man tot onze beschikking,’ zegt Esmée. ‘Nou ja, voor even dan.’ Ze wijst naar David, Eva’s ex, die het vlees staat te grillen bij de barbecue.

‘Er zijn te weinig mannen in mijn leven,’ verzucht Janne niet voor het eerst. Ze leeft in een vrouwenwereld, dat is een feit.

‘Ja, dat kan best, maar we zijn niet zo wanhopig dat we ons op Peter R. de Vries storten,’ zegt Esmée streng.

Janne denkt daar even over na. ‘Ach, misschien is hij wel heel aardig.’

‘O, jij hebt echt een vreselijk jetlag,’ zegt Charlot bezorgd.

‘En koorts, dat moet wel,’ zegt Lydia.

‘En haar hele hormoonhuishouding is in de war,’ vult Eva aan.

‘Jullie hebben makkelijk praten,’ zegt Janne. ‘Jullie komen altijd overal leuke mannen tegen.’

‘Altijd en overal,’ zegt Lydia met rollende ogen.

‘Ja, daarom zijn we ook allemaal nog single, omdat we ze altijd en overal tegenkomen,’ zegt Charlot.

Janne zucht diep en maakt zich los van haar huisgenoten. Eigenlijk is het te vroeg, o nee, te laat, of wat dan ook voor dit gesprek. Haar hoofd staat er niet echt naar. Normaal is ze wel in voor een lolletje, maar in haar hoofd klinkt steeds maar die ene zin. *Alles wat je hebt gedaan.*

‘Gaat het wel?’ Charlot volgt haar naar een hoekje van de tuin.

‘Ja, hoor.’

‘Lieg niet, Janne. Ik ken je.’ Charlot ploft naast Janne neer in een van hun oude tuinstoelen.

‘Het was een drukke nacht,’ zegt Janne afwerend. Ze is er nog niet klaar voor de woorden hardop uit te spreken. *Ik heb een patiënt verloren.* Geen enkele verpleegkundige spreekt die woorden graag uit.

‘Wil je gewoon even bijkomen?’ vraagt Charlot.

‘Graag.’ Janne kijkt Charlot na. Wat een lieverd is ze toch. Maar op dit moment kan ze haar verhaal ook niet met haar delen. Het moet even allemaal bezinken. Soms is het alsof ze in twee werelden leeft. Het ene moment staat ze op een afdeling in het ziekenhuis waar verdriet, hoop, vreugde, pijn en leed elkaar in hoog tempo afwisselen. Het volgende staat ze in een zonnige tuin waar schijnbaar blije en onbezorgde mensen een barbecue houden. Janne kan het even niet bijbenen.

‘Hier, alsjeblieft.’ Janne kijkt op en ziet David voor haar staan met een bordje kipsaté in zijn hand. Ze wil weigeren, maar opeens voelt ze haar maag weer knorren en David kijkt ook zo lief. Ze perst een glimlach tevoorschijn en neemt het bordje

van hem aan.

‘Dank je wel.’

‘Ik dacht, je zal wel honger hebben.’

‘Ja, heb ik ook wel,’ zegt Janne. Ze voelt haar wangen opeens rood worden. Nu staat er een man voor haar en ziet ze eruit als een verzopen Ma Flodder. Maar ja, David is natuurlijk niet echt een man. Nou ja, hij is wel een echte man, maar Eva’ vriendje, of ex-vriendje of hoe het ook zit tussen die twee. Dus hij is verboden terrein, want dat is een ongeschreven wet in het huis. Van andermans vriendje blijf je af. Ook al is hij een ex. Best jammer eigenlijk. Tegen de ondergaande zon in kijkt Janne nog eens naar David. Hij is best leuk. Maar ja, weinig kans dat hij nu hetzelfde denkt over haar. Hoe krijgt ze het toch altijd voor elkaar om er op haar onvoordeligst uit te zien in de buurt van mannen? Van nature is ze al geen schoonheid, maar na een serie nachtdiensten ziet ze eruit als een zeldzaam nachtdier dat na jaren van duisternis in een schril en onvoordelig daglicht wordt geplaatst.

‘Hard gewerkt?’ vraagt David.

‘Ja, best wel.’

‘Ik vind het knap, hoor, wat je allemaal doet.’

Janne bijt op haar lip. *Alles wat je hebt gedaan. Wat je allemaal doet.* Een zestienjarig meisje is dood. Opeens voelt Janne tranen in haar ogen prikken. Oké, dit gaat verkeerd. ‘Ik heb ook wel dorst,’ zegt ze voor David iets ziet.

‘*Say no more.* Ik zal Lydia gebieden een sterke cocktail te maken.’ David knipoogt naar haar en loopt weg. Janne kijkt hem dankbaar na. Haar idee dat alcohol haar nu tegen zal staan, laat ze gauw varen. Waarschijnlijk is alcohol het enige middel dat haar weer een beetje mens doet voelen. Ze kijkt naar de mensen in de tuin. Er wordt gelachen en gepraat. Ze beziet het letterlijk

van een afstand, maar ook gevoelsmatig is ze er niet bij.

‘Kijk eens, een heerlijke verse Lydia-cocktail.’ Lydia duikt naast haar op met een groot glas in haar handen. In het glas ontwaart Janne een blauw geel goedje.

‘Een Lydia-cocktail?’

‘Zelfbedacht,’ zegt Lydia trots.

Janne wil vragen wat erin zit, maar bedenkt zich. Alcohol zit er zeker in en dat is het belangrijkste.

‘O, Tim, onze buurjongen, wil weten waarom je je niet om gaat kleden.’ Lydia wijst naar een jongen die nu met de immer geduldige Charlot staat te praten.

‘O, jakkes, Lydia. Waarom hebben we hem uitgenodigd?’

‘Dat hebben we natuurlijk niet gedaan. Hij heeft zichzelf uitgenodigd.’

‘Je had hem de toegang moeten weigeren.’

‘Dat had ik ook gedaan als ik de deur open had gedaan, maar Charlot deed open toen hij aanbelde.’

‘Nou, daar heeft ze dan nu ook flink spijt van denk ik,’ zegt Janne. Ze ziet hoe Tim met drukke gebaren iets aan Charlot duidelijk probeert te maken.

‘Ik denk dat hij haar nu uitlegt wat voor geweldig vliegtuig hij weer heeft gezien,’ zegt Lydia.

‘O help,’ kreunt Janne. ‘En dan gaat hij het zo hebben over de motoren, en de schroeven waarmee het vliegtuig in elkaar is gezet.’

‘Vergeet de spijkers niet. Gemaakt in een heel speciale fabriek in Japan,’ vult Lydia aan.

Janne grijnst. Tim is vliegtuigspotter en dat is zo’n beetje het enige wat hij doet. En hen lastigvallen, natuurlijk. Hij is ervan overtuigd dat hij hun beste vriend is en komt te pas en te onpas langs met allerlei irritante adviezen.

‘Wat moet ik tegen hem zeggen over dat omkleden?’ vraagt Lydia.

‘Zeg hem maar dat ik me de komende twee dagen niet omkleed en dat ik heerlijk in mijn ochtendjas blijf zitten. Gewoon omdat het kan.’

‘Dat zal ik doen. Dan ga ik nu Charlot maar eens redden.’ Lydia aait Janne over haar verwarde haar en loopt weg.

Janne nipt voorzichtig van haar drankje. O ja, alcohol. Heel veel alcohol. Waarschijnlijk honderd procent. Mooi, precies wat ze nodig heeft. Met haar vrije hand pakt ze een stokje kipsaté. Hm, eigenlijk best lekker, vooral in combinatie met die cocktail. Misschien moet ze dit maar vaker als ontbijt nuttigen.

Ze ziet hoe Lydia trefzeker Charlot wegvoert van Tim. Janne observeert alles in het hoekje van de tuin. De ondergaande zon verwarmt haar nog even met zijn stralen. Dit is een prima manier om de barbecue uit te zitten. En wat het extra lekker maakt; ze is een paar dagen vrij. Even tijd om tot zichzelf te komen, want dat is hard nodig.